

tenni. Ezen a hasadékon beözönlik minden szörny és pokolbeli sötétség. Magunk mögé láttam, mindnyájunk kiszolgáltatottsága mögé. De minek ekkora fájdalom? — üvöltöttem valakinek vagy valaminek. — Nem értem, nem értek belőle semmit!

— Az fáj, hogy az ember nem érti?

— Büszke voltam mindig, hogy megfizetem, amit rám róttak. Nem sajnáltam soha. De ilyen magas árat, és miért? Gyalázatnak éreztem.

A fehérségre, a döbbenetre emlékszem: percekig tartott, míg megfordult. A semmiből jött vissza. Megaláztatott. A hosszú, leragasztott sebre emlékszem a gerincén. Izzadt a kezem a fehérre festett széken.

A félelemből jött vissza. És akkor döfött gyomron engem is, amit mondott. Láthatta a szememből. Pedig talán félt: nem értem meg. De együtt voltunk már a fájdalom fehér, elsüllyedt hajóján; lent, valahol a tenger homokpadján, fölmerülésre reménytelenül.

A szeme derűsebb villanására tértem magamhoz.

— A karod meg a melled attól fáj, hogy a derékizmaid helyett a kar- meg a mellizmaiddal fordulsz meg. Nem olyan titokzatos, mint az orvosaid mondják.

Valamit mondani akart, de nyílt a fehér ajtó: szinte egy csoportban jöttek a barátai. Mindegyik odatette elé önmagát. Már nem lehetett a fájdalom újszülöttje, mint addig.

És kint megint a nyárvégi meleg, a lányosan könnyűjárású juharfák, a szellős járdák és utak: sehova.

